

[Poulsaard.]

rens leveomkostninger i den tid, der forventes at medgå til udarbejdelse af et filmmanuskript, så han kan frigøre sig fra andet arbejde. Beløbet udgør for tiden kr. 1.800–2.000 ugentlig og fastsættes ud fra objektive kriterier. . . . «

Med andre ord er den instruktør, der modtager støtte, en slags offentligt ansat, og som alle andre offentligt ansatte er han lønførende. Hvilke objektive kriterier ligger til grund? Kan ministeren begrunde, hvorfor en åndens arbejder skal tjene langt mere end en faglært arbejder, hvis gennemsnitsløn er kr. 76.000? Hvilke objektive kriterier giver en instruktør mere end fire gange så meget som en folkepensionist, der årligt får knap kr. 20.000, mens instruktøren får ca. kr. 90.000? Hvorfor giver landets endnu største arbejderparti til en kulturelite og tager fra lønmodtagerne? Hvorfor denne forskelsbehandling? Kulturministeren og hans filminstitut viser med disse fyrstelige gager ingen solidaritet med lønmodtagerne, endski med 120.000 arbejdsløse. Hvis filminstitutionen skal fortsætte med at lønne forskellige studerende og projektmagere – og det mener jeg ikke de skal – så kan man i det mindste forlange, at disse folk klarer sig med, hvad samfundet giver pensionisterne efter et langt livs indsats. Kulturministerens politik og administration er også på dette område asocial og kulturfjendsk.

Tiden er udløbet, men jeg vil gerne lige have lov til at sige til kulturministeren, at jeg synes, han har trådt sådan i spinaten her, at han faktisk burde tage sit gode tøj og gå; kulturen ville i hvert fald være tjent med det.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Heller ikke med hensyn til det sidste kan jeg tjene hr. Poulsaard. Filminstitutionen har over for mig oplyst, at man er kommet til de 1.800–2.000 kr. pr. uge ved at tage udgangspunkt i de lønninger, der ellers betales i filmbranchen, f. eks. til fotografer og filmklippere. Det har instituttets bestyrelse gjort siden 1972 for at have ensartede retningslinjer. I 1972 var ugelønningerne ca. 1.500 kr., i dag er de ca. 2.500 kr., så filminstitutionen har langtfra slavisk fulgt med, men har tværtimod holdt igen. Men alligevel skal hr. Poulsaard efter vane mistænkeliggøre instituttet.

Når hr. Poulsaard i sin begrundelse siger, at 90.000 kr. som årsløn er langt mere, end

hvad en faglært arbejder kan gøre sig håb om at tjene, er det usandt. Jeg vil gerne nævne det officielle tal fra Danmarks Statistik og dermed understrege, hvor afslørende det er for hr. Poulsaards kendskab til arbejdsmarkedet. I Danmarks Statistik hedder det, at gennemsnitslønnen for faglærte arbejdere i januar kvartal 1976 uden overarbejde er 85.000 kr. Dvs. at der, som vi andre godt ved, er mange faglærte arbejdere, der tjener 90.000 kr. og mere endnu, men på grund af nogle besynderlige udtalelser af Søren Poulsen i en avis skal der sættes spørgsmålstegn ved en helt legitim og forsvarlig praksis. Jeg finder instituttets fremgangsmåde rimelig, og den ligger klart inden for bestyrelsens kompetence.

Mere generelt vil jeg gerne sige, at formålet med støtten til at skrive manuskripter er det meget nyttige at stimulere tilgangen af egnede grundlag for en senere filmproduktion. Det er til gavn for dansk film og et nødvendigt led i den af folkettingen vedtagne filmstøtteordning. Der betales en arbejds løn for et arbejdsresultat. Men det siger sig selv, at der ikke er nogen, der får støtte til at skrive manuskript i et helt år. Der er tale om en engangspræstation. Det er jo arbejdsvilkårene for mange af filmens og teatrets folk: de er beskæftiget i perioder og må ellers tære på den løn, de har fået, mens der var arbejde.

Jeg skal desuden gøre opmærksom på, at hvis manuskriptet senere kommer til at danne grundlag for en filmproduktion – og det ligger i sagens natur, at dette langtfra altid er tilfældet – skal støtten tilbagebetales. I en sædvanlig dansk filmproduktion honoreres manuskriptet med 50.000–80.000 kr., og det er klart, at der ikke skal betales 2 gange for det samme. Dette vilkår om tilbagebetaling stilles, hvad enten filmen produceres med støtte fra filminstitutionen, eller den alene finansieres af privat kapital.

Poulsaard (FP):

Nu ved jeg ikke, hvem der kender mest til at arbejde, men jeg har i hvert fald tjent min føde med de her to næver, og jeg ved også, at i Jylland er 76.000 kr. en meget høj løn, så hvor beskæmmende og afslørende det var, ved jeg ikke, men igen right, lad det være.

Men igennem denne sag hører vi igen ministeren forsvare noget, som ikke kan forsvares. Det kan aldrig være skatteydernes opgave at støtte nogle terrorister nede i Tyskland, eller hvor de ellers er. Det er den ene ting i sagen.